

23.03.2014 г. / 13:52:53

Вяра

Четвърта неделя след Пасха, на Разслабения. Пренасяне мощите на мъченик Авраамий Български. Св. Тавита Иопийска

Кондак Недели о
расслабленном

глас 3

Душу мою, Господи, во гресех всяческих/ и безместными
деяньми люте расслаблену,/ воздвигни Божественным Твоим
предстательством,/ якоже и расслабленнаго воздвигл еси
древле,/ да зову Ти спасаем:// Щедрый, слава, Христе, державе
Твоей.

В ЧЕТВЪРТА НЕДЕЛЯ СЛЕД ПАСХА - НА РАЗСЛАБЕНИЯ

Ето, ти оздравя, недей греши вече, за да те не сполети нещо
по-лошо

(Иоан. 5:14)

Благослови, отче!

Чувате ли, благочестиви християни, няма по-ужасно и по-гибелно нещо от греха. Защото той и душата вечно разделя от Бога, и ума покрива с мрак, и на тялото докарва различни болести и немощи, както ясно се вижда при днешния разслабен, за когото ще чуете сега от Евангелието.

Евангелие от Иоан, зачало 14

В онова време възлезе Иисус в Иерусалим. А в Иерусалим, при Овчи порти, се намира къпалня, по еврейски наричана Витезда, която има пет притвора, в тях лежеше голямо множество болни, слепи, хроми, изсъхнали, които очакваха да се раздвижи водата, защото Ангел Господен от време на време слизаше в къпалнята и раздвижваше водата, и който пръв влизаше след раздвижване на водата, оздравяваше, от каквато болест и да бе налегнат. Там имаше един човек, болен от трийсет и осем години. Иисус, като го видя да лежи, и като узна, че боледува от дълго време, казва му: искаш ли да оздравееш? Болният му отговори: да, господине, но си нямам човек, който да ме спусне в къпалнята, кога се раздвижи водата, когато пък аз дойда, друг слиза преди мене. Иисус му казва: стани, вземи одъра си и ходи. И той веднага оздравя, взе си одъра и ходеше. А тоя ден беше събота. Поради това иудеите думаха на изцеления: събота е, не бива да си дигаш одъра. Той им отговори: Който ме изиери, Той ми рече: вземи одъра си и ходи. Попитаха го: кой е Човекът, Който ти рече: вземи одъра си и ходи? Но изцеленият не знаеше, кой е, защото Иисус се бе отдръпнал поради тълпата, що беше на онова място. След това Иисус го срещна в храма и му рече:

ето, ти оздравя, недей греши вече, за да те не сполети нещо по-лошо. Човекът отиде, та обади на иудеите, че Иисус е, Който го изцери. За това иудеите гонеха Иисуса и търсеха случай да Го убият, за дето вършеше това в събота. (Иоан. 5:1-15)

ТЪЛКУВАНИЕ

Евреите имали три големи празника, които празнували всяка година. Първият празник бил Пасха, която празнували през месец март като спомен за това, че Бог ги извел от Египет. Вторият бил Петдесетница, която празнували през май като спомен за това, че Бог им дал закона петдесет дни след излизането им от Египет. А третият бил Шатри, който празнували през септември, когато събирали реколтата от земни плодове и правели по нивите и лозята шатри, където се веселели и си припомняли как са живели четиридесет години в пустинята в шатри и се хранели с маната, която падала от небето. На тези три празника евреите от всички села се събрали в Иерусалим, за да празнуват заедно. Тогава Христос, за да не се покаже като противник на еврейския закон, отишъл в Иерусалим в Овчата къпалня, която се наричала Овча, защото вътре измивали червата на овцете, които колели за жертва. В тази къпалня всяка година по веднъж слизал Божий ангел и правел по едно чудо, което предсказвало нашето кръщение. Защото, като размътвал водата, тя придобивала сила от него и изцерявала по един болен - този, който пръв влезе в нея, както светото Кръщение изцерява душевните ни болести. Край тази вода се изцерил и днешният разслабен, който толкова много години лежал край нея, за да се изцери, но все го изпреварвали други, по-силни, които влизали в къпалнята и се изцерявали, но той пак не се махал оттам, нито отслабвала надеждата му, нито рекъл някаква

хулна дума против Бога, нито прокълел часа, в който се е родил, както правят мнозина нетърпеливци. За това и получил чудно изцеление. Защото, когато Христос го попитал дали иска здраве, той рекъл търпеливо: „Господи, искам, но няма кой да ме спусне във водата, щом се раздвижи“. Вижте какво смирение проявил Христос: Стани, вземи одъра си и ходи. И той веднага станал и започнал да ходи. Защото Христовите думи, като всесилни веднага укрепили костите и мускулите му и той станал, взел си одъра и тръгнал, за което иудеите го укорили, че носи одъра си в съботен ден. Но Христос извършил много такива чудеса в съботни дни, за да ни научи, че е добре и на празник да вършим добро и да проявяваме милост, към слабите и сиромасите. А евреите от завист нападнали изцеления и казвали, че не бива да носи одъра си в събота, на което изцеленият казал дръзновено, че Този, Който го изцерил, му казал да си вземе одъра, на който бил лежал тридесет и осем години. Понеже били заслепени от завист, иудеите не попитали кой го е изцерил, а го попитали, кой му е казал да си носи одъра. А той не знаел кой бил Човекът, Който му казал да си вземе одъра, защото Христос се бил махнал оттам, за да не би изцеленият да Го спре пред народа и да предизвика още по-голяма завист у юдеите. Христос оставил това чудо да се прослави само. И така, колкото повече евреите говорели лошо за чудото, толкова по-явно ставало то, тъй като изцеленият ходел из целия град и дръзновено проповядвал Бога, Който го изцерил. След това Христос, като намерил изцеления в храма, му рекъл: Ето, ти оздравя, недей греши вече, за да те не сполети нещо по-лошо. От тези Христови думи разбираме, че в много случаи болестта и страданието са причинени от грях. Но знайте, че колкото и болести и беди да ни спхождат на този свят, те са Божие благодеяние, което Бог ни дава от милост с цел нашето поправяне, а колкото грехове останат ненаказани тук, за тях Бог без милост вечно ще ни наказва там.

ПОУЧЕНИЕ

Но има много хора, които се чудят, като гледат, че грешниците живеят на този свят най-благополучно и без наказание, а не знаят, че Бог ги държи за Страшния Си съд, където ще ги накаже вечно. За това, когато видим някой грешник да живее славно и благополучно, да не желаем неговото благополучие, нито да завиждаме на беззаконието му, както казва пророк Давид: Не ревнувай на злодейците (слав.: на лукавстващите, не завиждай на ония, които вършат беззаконие (Пс. 36:1), защото те ще изсъхнат, като трева скоро ще опадат, като цвят и ще изчезнат, като дим. Така и когато виждаме някой нечестивец да се извисява, като топола, да не се чудим, защото до утре и мястото му вече не ще го познава. А когато грешим и не биваме наказвани, тогава да се боим най-много - защото Божието дълготърпение ни чака да се покаем, а ако не се покаем, трупаме върху себе си Божи гняв за Страшния съд, където ще се заплати на всекиго според делата му. Защото, ако на този свят не получим никакво наказание за греховете си, на онзи свят ще получим вечно наказание, понеже Бог ни наказва тук за малките грехове, за да се покаем, а за големите, ако не се поправим, на онзи свят непременно ще ни накаже вечно. Защото Бог забавя, но не забравя. Когато не накаже тук, ще го накаже там за греховете му. Защото накъдето и да погледне, човек навсякъде вижда беди и грехове, понеже умът от младини тича към зло (ср. Бит. 8:21). Но тъй като имаме голямо прибежище - неизказаното Божие милосърдие, - да не се отчайваме, а да се каем и да имаме надежда. Защото Бог, като види чистото ни покаяние, не само ще ни прости греховете, но и ще ни избави от наказание, както казва пророк Давид: „Осъзнах беззаконието си, не скрих греха си, изповядах го пред Теб, Господи, и ти прости безчестието на сърцето ми“ (ср. Пс. 37:19, 31, 75). Ето

ни много добър пример, защото ако вършим зло, ще получим пак зло или тук, или там. Ако ли пък правим добро и се каем, като Давид ще получим и опрощение, и Небесното царство, с помощта на Христа, Комуто слава във вечните векове, амин.

Из „Софроние“ на епископ Софроний Врачански

Св. Тавита Иопийска

В Иопия имаше една ученица, на име Тавита, което значи: Сърна; тя беше изпълнена с добри дела и милостини, които правеше. Случи се в ония дни, че тя заболя и умря. Окъпаха я и туриха в една горница. А понеже Лида беше близо до Иопия, учениците, като чуха, че Петър е там, проводиха при него двама души да го молят, да дойде незабавно при тях. Петър стана и отиде с тях; и когато стигна, възведоха го в горницата, и всички вдовици дойдоха при него, плачейки и показвайки ризи и дрехи, що ги бе правила Сърна, докато живеела с тях. Петър отпрати всички вън и, като коленичи, помоли се, па се обърна към тялото и рече: Тавито, стани! И тя отвори очите си

и, като видя Петра, седна. Той ѝ подаде ръка, дигна я и, като повика светиите и вдовиците, представи я жива. Това стана известно по цяла Иопия, и мнозина повярваха в Господа.
(Деян. 9:36-42)“

Святая праведная Тавифа, женщина добродетельная и милосердная, принадлежала к христианской общине в Иоппии. Случилось так, что она, тяжело заболев, умерла. В то время недалеко от Иоппии, в Лидде, проповедовал святой апостол Петр. К нему были посланы гонцы с убедительной просьбой о помощи. Когда апостол пришел в Иоппию, праведная Тавифа была уже мертва. Преклонив колена, первоверховный апостол сотворил горячую молитву ко Господу. Затем подошел к одру и воззвал: «Тавифа, встань!» Она поднялась совершенно здоровой.

Тропарь праведной Тавифе Иоппийской

глас 4

Днесь вѣра Христова утверждается каменем вѣры,/ и
ликовствуѣет в весѣлии Иоппѣя,/ псаломски славословят
Жизнодавца Сына Божия вѣрнии,/ видяще совершаемо велие
чудо:/ первоверховный апостол глаголет,/ и умершая востаѣт
от гроба,/ юже Низложитель смѣрти дарует Цѣркви,/ да
украшаются во образ ея добродетельми люди. / Приидѣте убо,
христиане,/ принесем ко святѣй молѣния наша:/ блаженная
Тавифо и милосердная,/ вознеси наша воздыханія Пресвятѣй
Трѣице,/ и молися со дерзновѣнием,/ да сынове свѣта
Превѣчнаго бѣдем,/ да сподобимся Божия милости,/ да
пребываем в любви Божественней, // и да царствует мир во
вселенней.

Тропарь праведной Тавифе Иоппийской в Неделю о

расслабленном

глас 4

Апóстолом сотайннице, мѣлостивая Тавѣфо,/ обѣтели
жѣнскія начáло положила есѣ/ и бѣдным одеяние была есѣ,/
послúшнице смиренная,/ слóву апóстола Петра повинúвшись,/
из мѣртвых сѣлоу Христóвою возстала есѣ/ и ныне на Небесѣх
свѣтло прáзднуеши. / Тѣмже моли́ Христа́ Бóга// всем,
помина́ющим тя, даровáти живóт вѣчный.

Кондак праведной Тавифе Иоппийской

глас 4

Ужасáхуся Иоппѣйстии лю́дие, и дивля́хуся Ангели Бóжии,/
егдá Исцели́вый Енне́я воззвá от мѣртвых сѣрну нарица́емую,
милосѣрдием преукрáшенную,/ о нѣйже к нему́ зывáху
вдови́цы неимúщияhttp. / И ныне, Тавѣфо блаже́нная, услы́ши
моли́твы на́ша, к тебе́ приносѣмыя,/ и испросѣ́ у вся́ческих
благ Подáтеля мѣлости и щедрóты вѣрным Егó,/ да блажа́ще
тя, вопи́ем ти:// рáдуйся, добродѣтели нас научáющая.

Ин кондак праведной Тавифе Иоппийской

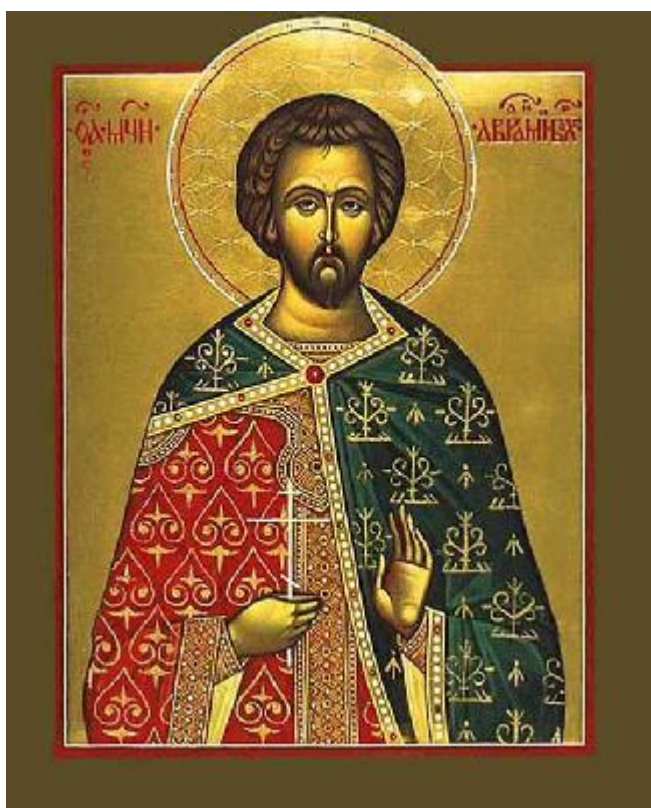
глас 8

Первоначáльная Цѣрковь ликовствúет,/ Иоппѣя тобóю,
Тавѣфо, просвещáется,/ из мѣртвых твоemú воскресѣнию
рáдующися,/ и мы, пáмять твою́ ныне прáзднующе,/ слáвим
Победѣтеля смѣрти - Христа́ Бóга,// óбщаго свята́го
Воскресѣния ча́юще.

Молитва праведной Тавифе Иоппийской

О, преслáвная учени́це Христóва, свѣтлая звездó
Иоппѣйская, свята́я прáведная Тавѣфо! К тебе́, ныне на
Небесѣх сýщей, с вѣроу притека́ем в моли́тве, ты же, я́ко

милостивая в жизни своей бывша, не лишій и нас, смиренных, милосердия твоего. Принеси усердные моления твоя Спасителю всех, Христу Богу, да дарует нам, хладным, любовь, маловерным – теплую веру, ленящимся – ревностное трудолюбие, гордящимся – тихое смирение, инокиням – святое послушание, начальствующим – разум и милосердие, болящим – здравие и облегчение, бедным – помощь и заступление, унывающим – Божие упование, обителям – мир и спасение, людям – во благом поспешение, всем в скорбех – утешение. Наипаче моли Господа нашего, апостолом Петром ты воскресившаго, да и мы сподобимся по общему всех Воскресении стати в Церкви Его одесную и с тобою славити Отца, и Сына, и Святаго Духа во веки веков. Аминь.

Житие на свещеномъченик Аврамий Български

След като Стара велика България на кан Кубрат станала арена на кървави междуособици между привържениците на рода на Кубрат и синовете му – Дуло и мощния род Ашина, една част от старите българи, во главе с големия брат на

нашия първовладетел Аспарух – Батбаян, се покорили на Ашина и скоро тяхната държава започнала да се нарича Хазария, макар жителите ѝ да знаели, че са българи и езикът и обичаите им останали български до края на съществуването на Хазарската империя.

Друга част се оттеглила на югоизток и в поречието на реките Волга и Кама основали Волжка България или Волжски Болгар. Днес само името на река Волга пази паметта за величието на тази българска държава. В десети век владетелят на Волжски Болгар бил подлъган да приеме исляма от пратениците на Арабския халифат, под предлог, че арабите ще построят много крепости и с войска ще помогнат на волжките българи да се отбраняват от своите доскорошни събратя хазарите.

Мъченик Авраамий се родил във Волжка България и бил възпитан в мохамеданската вяра, която изповядвали неговите сънародници. Той бил богат човек и се занимавал с търговия. Бил привикнал към светските блага, но винаги оказвал гостоприемство на странници и бедни.

По Божията воля Авраамий се убедил в лъжливостта на мохамеданското учение и в истинността на християнската вяра и станал истински християнин. Изповядвайки Христовата вяра, той станал омразен за своите сънародници-мюсюлмани. Веднъж като отишъл за търговия в град Велики Болгар, започнали да го убеждават, а после и да го принуждават да се отрече от Христа. Авраамий не се поддад на заплахите. Тогава го затворили в тъмница за дълго, а по-късно, като видели неговата непреклонност, отсекли му първо ръцете, после нозете и накрая - главата.

Свети Авраамий загинал мъченически на 1 април 1229 година. Християните в града благоговейно погребали тялото му в християнското гробище на Велики Болгар.

След смъртта на св. Авраамий Великият град на българите изгорял почти до основи. Руските летописци отбелязали, че

Господ е изпратил тези пожари за наказание за невинно пролятата кръв на мъченика.

Виждайки, че на гроба му стават чудесни изцеления на болни християни, хората разказали за това на княз Георги Всеволодович. След една година тялото на мъченика било пренесено в град Владимир, където князът и семейството му, Владимирският епископ Митрофан, духовенството и народът посрещнали мощите на св. Авраамий и ги положили в църквата "Успение на Пресвета Богородица" на 6 март 1230 година.

Паметта на св. Авраамий Българин се почита от нашата Църква от древност.

ПОЛНОЕ ЖИТИЕ МУЧЕНИКА АВРАМИЯ (АВРААМИЯ) БОЛГАРСКОГО, ВЛАДИМИРСКОГО ЧУДОТВОРЦА

Етот богатый и знатный купец жил в Волжской Булгарии в конце XII – начале XIII вв. Жизнь этого человека сильно отличалась от жизни многих его земляков и соплеменников. Был он человеком необыкновенно сострадательным, милостивым к бедствующим, тратил свои богатства на нужды страждущих. Посещая русские города, общаясь с русскими купцами, он глубоко заинтересовался христианской верой. По Божию смотрению благодать коснулась его сердца и, познав истину святой веры Христовой, он принял Святое Крещение. Так сей купец становится христианином и получает новое имя, с которым и записан на страницах Книги жизни, – Авраамий (нигде в летописях не упоминается об имени святого до Крещения). По Крещении святой евангельским словом, а главное – христианским образом жизни несет апостольскую проповедь среди своего народа. И как до принятия христианства сострадал Авраамий бедствиям и лишениям ближних, так по принятии спасительной веры Христовой стал болезновать духом и скорбеть о духовных бедствиях своих единокровцев, о незнании ими истинного Бога

неба и земли, открывшегося нам через Единородного Сына Своего во Святом Духе, и о происходящем от сего незнания неустройстве и беспорядочности нравов (Ин.17:3; Рим.25:31). Одушевленный святою ревностью по святой вере и братскою любовью к нечестивым соплеменникам своим, Авраамий, будучи по торговым делам в столице Волжской Булгарии – Великих Булгарах, во время ярмарки (ага-базара) вместо того, чтобы заниматься торговлею и приобретать блага временные, земные, начинает благовествовать своим единоплеменникам о благах вечных, нетленных, и предлагает им проповедь о Христе богочеловеке, «распеншемся за ны волею, воскресшему из мертвых и со славою воснесшемся с плотию на небо», о безначальном Его Отце и о совечном Отцу и Сыну Всесвятом Духе.

В изумление пришли болгары, услышав проповедь христианскую от своего единоплеменника и бывшего единове́рца. Его соотечественники не только не изъявили сочувствия к проповеди святого мужа, но даже раздражились на проповедника, особенно когда увидели его непреклонность после многократных увещаний и советов оставить христианскую веру. Они стали Авраамия первоначально, как любимого всеми, уговаривать, чтоб оставил Христову веру. Когда ласковые убеждения не подействовали на исповедника Христова имени, ему стали угрожать отнятием имени. На эти угрозы блаженный отвечал, что за Христа Спасителя он готов лишиться не только имени, но не пожалеет и самой своей жизни. После этого пошли побои. Били Авраамия «всем миром», били так жестоко, что на теле мученика не осталось ни одного неповрежденного места: «яко не бытии на нем места цела и неуязвленна» (из акафиста мученику). Пытались заставить его замолчать, отречься от Христа, но было тщетно. Тогда болгары, расви́репев, как звери, на исповедника, много дней томили его в заключении, многими мучениями принуждая отвергнуться веры христианской. Не изнемог в муках доблестный страдалец за истинную веру, но, укреп-

ляемый благодатию Божиею, еще больше утвердился в святой любви к Искупителю мира. Тогда, видя его непреклонность в вере, злобные изуверы отвели за город и у колодца недалеко от берега Волги отсекали ему сперва руки, потом ноги и голову. Так 1 апреля 1229 года с исповеданием истинной веры на устах отошел к своему Небесному Отцу этот милосердный и искренний человек Божий. Муромские купцы, бывшие тому свидетелями, погребли мученика на особом кладбище, «где погребались все христиане». Господь вскоре наказал жителей Великих Булгар за кровь Своего угодника страшным пожаром: «... вскоре выгорел оный град великий со многим и неисчислимым богатством!»

При гробе очень скоро начались знамения, послужившие поводом к почитанию святого, слух о которых распространился по всей Православной Руси. В 1230 году к благоверному владимирскому князю Георгию Всеволодовичу явились послы от волжских булгар просить мира (после шестилетней войны с Русью).

Князь Георгий согласился на их желание и, едва заключен был мир, послал в Булгары посольство для перенесения мощей мученика Христова. 9 марта 1230 года его мощи были перенесены во Владимир, в Княгинин монастырь (где и поныне хранится уцелевшая частица).

Незадолго до революции в с. Болгары были переданы древний образ святого с частицей его мощей и старая деревянная рака. Эти святыни были утеряны в период безбожного лихолетья. Сохранилась лишь фаланга перста правой руки, в безбожное время сберегавшаяся с благоговением жителями города по домам, ныне же находящаяся в Свято-Авраамиевском храме г. Болгара. Господь прославил Своего угодника многими чудесами, происходившими по его молитвам у святых мощей. Было замечено, что мученик обладает особой благодатной силой пред-

стательствовать перед Богом о больных детях, сохранились записи об исцелении больных. Авраамию Болгарскому молятся о покровительстве и успехе в торговле, личном предпринимательстве.

Тропарь мученику Авраамию Болгарскому

глас 4

Днесь, благовѣрнии людіе, сошѣдшесе,/ восхвалим дѡбляго сего мученика и страдальца Аврааміа,/ сей бо, укрепляемъ сілою Бѡжіею,/ дѹшу свою положи за Христа,/ много пострадав от зловѣрных болгар. Сего ради от Господа венецъ пріят/ и ныне предстоитъ Ему/ и молится о граде сем// и о всех нас, чтѹщихъ пѡмѡть его.

Кондак мученику Авраамию Болгарскому

глас 8

Яко многоцѣнное сокровище,/ принесено бысть от Болгарскія страны во град Владимір/ пречестное тѣло твоѣ, мучениче Аврааміе,/ ѡмже подаѣши всемъ чтѹщимъ преславную пѡмѡть твою обилие исцелѣній,/ предстоѡ на Небесѡхъ Христу Бѡгу// и моля Его о спасѣнии душъ нашихъ.

Ин кондак мученику Авраамию Болгарскому

глас 3

Укрепився, славне, любовью Господнею/ и Того честный Крест на рамо взем, ѡго Господне,/ посрамил еси диаволя коварствія/ и пострадал еси даже до смерти,/ и сего ради, досточудне, явился страдалец велик, Аврааміе,/ и оружникомъ храбротайник// и участникъ Бѡжія благодати.

Молитва мученику Авраамию Болгарскому

Святы́й му́чениче Авраа́мие, до́блй во́ине Христа́ Царя́ Небе́снаго, в ско́рбех и напáстех пресла́вный наш по́мощниче и за́щитниче! Ничто́ же возмо́же отлучи́ти тя от любве́ ко Го́споду Иису́су, ни ле́стныя обеща́ния благ вре́менных, ни преще́ния, ни му́ки от злых враго́в святей́шия Христо́вы ве́ры; ты, я́ко лев, изше́л еси́ на брань проти́ву волко́в мы́сленных, духо́в зло́бы, подвигших на тя, ра́ди до́браго твоего́ испове́дания, единоплеме́нный тебе́ наро́д болгарский, и, я́ко о́гненная стрела́, тех порази́л еси́ си́лою благода́ти Свята́го Ду́ха, и кре́пкия, я́ко смерть, любве́ твоея́ к Бо́гу. Аще и проли́ял еси́ кровь твою́ за Христа́ Бо́га на́шего, погуби́в вре́менную жизнь, о́баче безсме́ртною душе́ю, я́ко оре́л, воспари́л еси́ в го́рния оби́тели Отца́ на́шего, насле́довав там ве́чную жизнь, сла́ву и блаже́нство неизрече́нное, и оста́вив нам нетле́нныя оста́нки твоя́, я́ко крин многоце́нный и благоуха́нный. Ве́руем, страсотер́пче святы́й, я́ко предсто́я со а́нгелы и все́ми святы́ми Престо́лу сла́вы Триипоста́снаго Бо́га, усер́дныя и богоприя́тныя возно́сиши моли́твы не то́кмо о нас и о гра́де на́шем, но и о всей святей́ Христо́вой Це́ркви и о правосла́внем оте́честве Росси́йстем. Ве́руем, пресла́вный чудотво́рче, я́ко ты, си́лою всемогу́щаго Го́спода Иису́са Христа́, чрез святы́я мо́щи твоя́, источа́еши оби́льныя да́ры благода́тныя по́мощи во спасе́ние всем с ве́рою к тебе́ притека́ющим, наипа́че же испра́шиваеши и кончи́ну с пока́нием тебе́ чту́щим, и благосе́рдно помога́еши немощны́м младе́нцем, да вси от ма́ла до вели́ка единоду́шно прославля́ем неисповеди́мое вели́чие бла́гости Бо́жией. Тем же ве́рою и любóвию ко святы́м моще́м твои́м припада́юще и благоговейно́ныя лобыза́юще, умоля́ем тя, до́брый на Небеси́ наш моли́твенниче и засту́пниче, помога́й нам грешным и смире́нным, твои́ми моли́твами во всех ско́рбех, ну́ждах и

обстояніи наших, сохраняй нас и град сей от всякаго зла и всякия напасти, наипаче же споспешествуй вечному спасению нашему и всех просящих от тебе помощи и заступления. Ей, смиренно молим тя, угодниче Божий, моли Христа Бога нашего, да даст Он мир и тишину всем православным христианом и да отвратит от нас всякий гнев, на ны движимый, да избавит нас от сетей вражиих, томления во узах греха и мучений адских, и да сподобит нас недостойных одесную Себе стати на суде Своем праведном и внийти в вечный покой святых Его, идеже празднующих глас непрестанный и неизреченная сладость зрящих доброту лица Его; и тако возможем с тобою и всеми святыми безконечно прославляти Отца и Сына и Святаго Духа, Троицу Единосущную и Нераздельную. Аминь.